

نقدی بر نقره

شاید بعضی‌ها بگویند ۹ دی برای پرداختن به رویدادهای هنری زمان مناسبی نیست اما جشنواره عکس نقره با افتتاح نمایشگاه آثار منتخب در این تاریخ و پناه دادن به ما که از گاز اشک آور فراری بودیم خلاف این نظر را ثابت کرد.

هفتمین دوره جشنواره عکس دانشگاه هنر در حالی افتتاح شد که سالن آمفی‌تئاتر تقریباً خالی از جمعیت بود. می‌توان گفت این عدم استقبال علی‌رغم اطلاع رسانی گسترده در این دوره نشانگر بی‌توجهی دانشجویان به چنین رویدادهایی است. اما تعداد بالای آثار ارسالی به جشنواره این نظریه را نقض می‌کند. امسال جشنواره عکس نقره در سطحی سراسری و کشوری برگزار شد و عکاسان بسیاری را در ۳ بخش این جشنواره جذب کرد. پس نمی‌توان به قطع گفت که عدم استقبال از افتتاحیه و نشست‌های این جشنواره صرفاً از عدم علاقه‌ی دانشجویان به این رویداد بوده است بلکه علت این امر را می‌توان در نحوه‌ی برگزاری و هدف جشنواره جستجو کرد. این یکی از عواملی است که نشان می‌دهد هدف عکاسان از شرکت در جشنواره‌های عکاسی فقط دریافت مقام و جایزه است نه چیز دیگر.

اما در این میان موضوع دیگری که باید مطرح کرد این است که جشنواره عکس نقره بستر مناسبی را برای سراسری شدن فراهم نکرده است. تبدیل یک جشنواره‌ی کوچک و خودمانی مختص دانشگاه هنر به یک رویداد کشوری نیازمند بسترسازی و گسترش امکانات، بودجه، تیم برگزاری، توانمندی‌ها، ابزارآلات جذب مخاطب و طرح و برنامه‌های آموزشی جذابی است که بتواند پاسخگوی نیاز شرکت کنندگان باشد. اما این موارد در نقره‌ی امسال دیده نمی‌شوند و این سراسری شدن تنها باعث از دست رفتن آبروی دانشگاه هنر در سطح وسیع‌تری بود.

اگر بخواهیم به نمایشگاه آثار منتخب بپردازیم در مواجهه با اولین بخش یعنی مجموعه عکس‌های دانشجویان عکاسی می‌توان گفت که برخی مجموعه‌ها وابستگی زیادی به بیانیه‌شان داشتند. جدا کردن عکس‌ها از بیانیه‌ها امکان‌پذیر نبود و همچنین دیدن عکس‌ها بدون در نظر گرفتن بیانیه باعث سردرگمی می‌شد. این می‌تواند بیانگر نوعی نگاه آکادمیک و تئوری محور حاکم بر فضای رشته‌ی عکاسی در دانشگاه‌ها باشد که سهم نظریه را بسیار پررنگ‌تر از خود عکس‌ها می‌داند. اگر چه در کنار این مجموعه‌ها، مجموعه‌هایی نیز دیده می‌شوند که فاقد بیانیه هستند و برخی دیگر نیز صرفاً به دلیل شباهت فرمی تحت عنوان یک مجموعه در کنار هم قرار گرفته‌اند.

در بخش عکس‌های اساتید چند تک عکس از هر یک از اساتید دانشگاه هنر دیده می‌شود که اگر نمی‌دانستیم این اتاق مربوط به عکس‌های اساتید است امکان نداشت بتوانیم بین این عکس‌ها و عکس‌های دانشجویان تفاوتی قائل شویم.

در بخش موبایلی، تعداد بسیار زیاد آثار در کنار عدم ذکر نام عکاس دلالت بر کم‌ارزش بودن این بخش می‌کند. البته این موارد تنها دال‌های دلالت‌گر بر کم‌ارزش بودن این بخش ندارند و شاید بتوان به طور کلی این بخش را یک اشانتیون برای کل جشنواره قلم‌داد کرد چرا که عکاسی موبایلی ویژگی‌های جدید و منحصر به فردی را در اختیار عکاس قرار می‌دهد که از این جهت امروزه بسیار مورد توجه قرار گرفته است. اما این ویژگی‌ها در طیف وسیعی از عکس‌های این بخش به چشم نمی‌خورد.